

A misszionáriusi lelkület

Krisztus lelkülete az igazi misszionáriusi lelkület. A misszionárius tökéletes példaképe a világ Megváltója volt. Követői közül sokan fáradoztak buzgón, önzetlenül az emberek megmentéséért, de semmilyen emberi munka nem hasonlítható össze példaképünk egyszerűségével, áldozatkészségével és irgalmasságával. {5T 385.1}

Krisztus szeretetének megnyilvánulása egyedülálló. Micsoda igyekezettel dolgozott az Úr! Hányszor imádkozott egyedül a hegyoldalon, vagy a kert mélyén, odaadón, erős kiáltással és könnyhullatással fohászkodva! Milyen kitartóan könyörgött a bűnösökért! Még a kereszten is megfedkezett szenvedéseiről, mély szeretet töltötte el azok iránt, akiket megmenteni jött. Milyen hideg is a mi szeretetünk, mennyire mulékony az érdeklődésünk! Hasonlítsuk össze ezeket az Üdvözítő szeretetével. Jézus odaadta magát az emberi család megmentéséért, mi mégis milyen készségesen találunk kifogásokat, hogy ne kelljen Jézusnak adni mindenünket. Megváltónk fáradságot, szégyent és szenvedést vállalt értünk. A lelkek megmentéséért jött a Földre, s ridegen visszautasították, gúnyolták, kinevették. {5T 385.2}

Azt kérdezitek, testvéreim, hogy kinek a példáját kövessük? Nem küldelek titeket kitűnő és nemes férfiakhoz, hanem a világ Megváltójához. Ha az igazi misszionáriusi lelkületet kívánjuk, Krisztus lelkének kell betöltenie bennünket. Tanulmányozzuk hát jellemét, gyakoroljuk szelídségét és alázatát. Lépünk a lábnyomába! {5T 385.3}

Sokan azt gondolják, hogy az igazi misszionáriusi lelkület rátermettség kérdése, különleges adomány, nagyszerű ajándék, amelyben csak a lelkész és a gyülekezet néhány tagja részesült, a többieknek pedig a szemlélő szerepe jutott. Nincs ennél nagyobb tévedés! Minden igaz keresztény misszionárius, mert kereszténynek lenni nem más, mint Krisztushoz hasonlónak lenni. Senki sem él magának, és „akiben nincs Krisztus lelke, az nem tartozik Hozzá” (Rm. 8:9). Aki megízlelte az eljövendő világ erejét, akár öreg, akár fiatal, akár képzett, akár tanulatlan, azt ugyanaz a lélek ragadja magával, amely Krisztust készítette. A megújult szív első mozdulata: az Üdvözítőhöz vezetni másokat is. Akikben nem él ez a kívánság, csak azt bizonyítják, hogy kihílt bennük az első szeretet. Alaposan meg kell vizsgálniuk szívüket az Ige fényénél, és Krisztus Lelke által friss keresztségre kell törekedniük. Imádkozzanak, hogy mélyebben megértsék Jézus szeretetét, amely abban nyilvánul meg, hogy otthagya a menny dicsőségét, eljött a bukott világra, megmenteni az embereket a pusztulástól. {5T 385.4}

Az Úr szőlőjében mindenki találhat munkát. Ne azt keressük, ami a legtöbb élvezetet vagy a legtöbb hasznot biztosítja számunkra. Az igazi vallásosság mentes az önzéstől. A missziós lelkület a személyes áldozathozatal lelkülete. Dolgozzunk Mesterünk ügyéért bárhol és mindenhol, képességeink legvégső határáig. {5T 386.1}

Amikor valaki megtér az igazsághoz, szívében buzgó vágy ébred, hogy elmondja barátainak, szomszédainak a Szentírás lapjairól áradó értékes világosságot. A mentésnek ebben az önzetlen munkájában élő levéllé válik, amelyet ismer és olvas minden ember (II. Kor. 3:2). Élete hirdeti, hogy Krisztushoz tért és az Ő munkatársa lett. {5T 386.2}

A szombatünnepelő adventisták nagylelkű és melegszívű nép. A jelenvaló igazság hirdetésében számíthatunk készséges támogatásukra. Ha megfelelő célt tűzünk ki eléjük és felébresztjük lelkiismeretüket, akkor meleg fogadtatásra találunk. A munka támogatására adott ajándékaik bizonyítják, hogy meggyőződésük szerint ez az igaz ügy. Mégis vannak kivételek. Nem minden hitvalló buzgó és igaz hívő. Ugyanez állt Krisztus napjaira is: még az apostolok között is akadt Júdás, de ez nem azt bizonyította, hogy mindegyikőjüknek romlott volt a jelleme. Nincs okunk a csüggedésre, amíg tudjuk, hogy sokan vannak az igazság ügyének odaadó hívei, és készek nemes lélekkel áldozatot hozni a munka fellendítéséért. Mégis kiáltó hiányosságot fedezhetünk fel közöttük: túl kevés az igazi misszionáriusi lelkület. Mindenkinek, aki a lélekmentésben munkálkodik, azzal a mély érdeklődéssel kellene társai felé fordulnia, amely Jézus együttérzésével és szeretetével köti össze a szíveket. Könyörögjenek komolyan az isteni segítségért, és körültekintően fáradozzanak, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztus számára. Hideg, élettelen tettekkel semmire sem fognak menni. Arra van szükség, hogy Krisztus lelkülete éljen bennük, s akkor majd olyan szeretetről tesznek tanúságot, mint amilyen Jézusé volt, amikor az emberek között járt. {5T 386.3}

Azért nincs ma mélyebb vallásos buzgalom és egymás iránti odaadó szeretet a gyülekezetben, mert kihalóban

van az igazi missziós lelkület. Keveset hallunk Krisztus eljövételéről, ami pedig valamikor gondolataink és beszélgetésünk fő tárgya volt. A vallásos beszélgetésektől való megmagyarázhatatlan húzódozással, növekvő idegenkedéssel találkozunk, s helyette hiábavaló, léha fecsegést engednek meg magunknak a hívek. {5T 387.1}

Testvéreim, akarjátok-e, hogy megtörjön a varázslat, amely fogva tart benneteket? Fel akartok-e ébredni a zsibbadtságból, renyheségből? Lássatok munkához, akár kellemes számotokra, akár nem. Személyes erőfeszítések árán is vezessetek másokat Jézushoz és az igazság ismeretéhez. Az ilyen igyekezet ösztönzést és felfrissülést nyújt, felráz minket és meg is erősít. A gyakorlás megedzi lelki erőiteket, és üdvösségeteket is eredményesebben munkálhatjátok. Sok hitvalló keresztényre halálos bénultság telepedett. Kövessetek el mindent, hogy felrázzátok őket: figyelmeztessetek, kérleljétek, intsetek, és imádkozzatok, hogy Isten kiengesztelő szeretete melegítse át és erősítse meg fagyos szívüket. Még ha nem is akarnak hallgatni rátok, munkátok akkor sem vész kárba, hiszen amikor mások áldásáért fáradotok, ti is áldásban részesültök. {5T 387.2}

Miénk az igazság elmélete, ezért most a legkomolyabban kell keresnünk annak megszentelő erejét. A veszélynek ebben az időszakában nem hallgathatók. A levertség és a kísértés ideje ez. Az ellenség fortélyai mindenkit körülvettek. Össze kell fognunk, hogy ellenálljunk hatalmának. Legyünk egy véleményen, beszéljünk egyazon dologokról, dicsérjük együtt Istent – így majd sikeresek leszünk a munka minden területén. {5T 388.1}

A missziós tevékenység segítségével az igazság világosságának tündöklő sugarai áradnak a világra. A sajtón keresztül sokakat elérünk, akiket a lelkészek nem tudnának megközelíteni. Komoly munkát végezhetünk el azzal, ha az emberek kezébe adjuk a Bibliát. Vigyük el Isten szavát mindenki ajtajához, nyomatékosan hívjuk fel mindenki figyelmét a Biblia világos kijelentéseire. Ismételjük el nekik az Üdvözítő parancsát: „Vizsgáljátok az írásokat!” (Jn. 5:39) Szólítsatok fel mindenkit, hogy vegyék a Bibliát úgy, amint van, kérjék az isteni világosságot, és amikor felragyog, fogadják örömmel minden értékes sugarát. Azután pedig vállalják bátran a következményeket. {5T 388.2}

Fel kell magasztalnunk az emberek előtt Isten lábbal tiport törvényét. Ha becsületesen és tisztelettel fordulnak a Szentíráshoz, mennyei világosság nyilatkoztatja ki nekik az Úr csodálatos törvényét. A Biblia lapjairól fontos igazságok ragyognak majd elő, amelyeket a babonáság és a hamis tanítások régóta elhomályosítottak. Az olvasó felfedezi a jövődölések régi és új kincseit, amelyek fényt és örömet hoznak mindazoknak, akik elfogadják őket. Sokan felébrednek majd álmukból. Felkelnek, mintha a halálból támadnának fel, s elfogadják a világosságot és az életet, amelyet egyedül Krisztus adhat nekik. Az igazságokat, amelyek megfejthetetlenek bizonyultak szellemóriások előtt, a Krisztusban csecsemők meg fogják érteni. Nekik majd világosan kinyilatkoztatják azt, ami meghaladta az Ige legképzettebb kutatóinak értelmét, akik olyan tudatlanok az írások és Isten hatalma felől, akár a régi sadduceusok voltak. {5T 388.3}

Ha valaki azzal az őszinte kívánsággal tanulmányozza a Bibliát, hogy megismerje és kövesse Isten akaratát, akkor bölccsé válik az üdvösségre. A szombatiskola missziós tevékenységünk fontos része, nemcsak azért, mert időseket és fiatalokat egyaránt Isten ismeretére tanít, hanem mert megszeretteti velük a szent igazságokat, és felébreszti bennük a kívánságot, hogy maguk is tanulmányozzák azokat. De mindenekfelett arra oktat, hogy a szent tanításokhoz igazítsuk életünket. {5T 389.1}

Akik Isten szavát fogadják el életük alapjául, azok szoros kapcsolatba kerülnek egymással. Egységük összetartó ereje a Biblia. De akik nem hajtanak fejet a szent Ige – mint egyedül csalhatatlan mérték – előtt, azok nem keresik és nem kívánják egymás társaságát. Nem értenek egyet sem a hitben, sem a cselekedetekben. Képtelenek egyetértésben élni, kibékíthetetlenek. Mi, szombatünneplő adventisták, az emberi szokásokkal és hagyományokkal ellentétben, a világos „Így szól az Úr”-ra hívjuk fel a figyelmet. S ezért nem vagyunk, nem lehetünk összhangban azokkal, akik emberi tanításokat és parancsolatokat tanítanak és követnek. {5T 389.2}

Mindazok, akik Istentől születtek, Krisztus munkatársaivá válnak. Ők a föld sója. „Ha a só ízet veszti, mivel sózzák meg?” – ha vallásunk nem újítja meg szívünket, nem szenteli meg életünket, akkor hogyan gyakorolhatna megmentő hatást a hitetlenekre? „Nem való más egyébre, mint hogy kidobják és széttapossa az ember.” (Mt. 5:13) Értéktelen az a vallás, amelynek nincs megújító befolyása a világra. A magunk

üdvösségét sem bízhatjuk rá. Minél hamarabb elvetjük, annál jobb, mert erőtlén és hazug. {5T 389.3}

Szolgáljunk együtt isteni vezetónkkal, szálljunk szembe minden ellenkező hatással, dolgozzunk együtt Istennel. Azt a feladatot kaptuk, hogy vessük az evangélium magvát minden vizek mellé. Ebben mindenki vegyen részt. Krisztus kegyelme, sokféle ajándéka talentumok sáfáraivá tesz bennünket, amelyeket el kell helyeznünk a pénzváltóknál, hogy amikor a Mester számon kéri tőlünk, kamatostól adhassuk vissza. {5T 389.4}